

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

Vrouwenhoofden rollen op het schavot.

Zolang zij voor hun rechters staan nemen zekere misdadigers, gedreven door aanstellerij, een uitdagende houding aan. Maar wanneer het ogenblik nadert waarop zij hun misdaad met hun leven moeten boeten, gebeurt het vaak dat zij als lammelingen ineenstorten.

Wat moet dit schouwspel voor de advocaten, die de verdediging op zich hadden genomen, een marteling zijn!

Reeds sedert lang hadden de politieke ter dood veroordeelden

van de Franse Revolutie met het toestel van Guillotin kennis gemaakt, toen de beul Samson, op 3 Juli 1793, op de Place du Carroussel te Parijs de verheelster Anne Leclerc van het leven beroofde. In die verre tijden was het, zoals men waarnemen kan, meer dan gewaagd gestolen goed te verhelten.

Op 12 September 1797 bestegen drie vrouwen te Chartres het schavot: de «Grote Marie», de «Belle Tondue» en «Trees met de platte borsten». Zij hadden deel uitgemakt van de «bende van Orgères», die lange tijd de streek onveilig maakte.

In 1805 kregen de tegenstanders van de toepassing van de doodstraf op de vrouwen de gelegenheid te manifesteren tegen «de onwaardige terechtstelling van een vrouw». Dit jaar inderdaad ontvoerde de beul te Epinal Thérèse Arbault, haar dochter en haar twee zonen. Met uitpuilende ogen had de moder het tragische schouwspel aangestaard van het ter dood brengen harer drie kinderen. Toen zij aan de beurt kwam was men verplicht haar te binden.

— Wat slachting! riep zij vol afschuw uit.

In 1808 en in 1813 guillotineerde Samson Catharine Bouhams, die langs de Parijzer wallen «slenterde» en Marie Perchette, die zich aan vergiftiging schuldig maakte. Andermaal werd er heftig verzet aangetekend.

Maar in 1817, op 3 Januari, werd de vrouw Vuillaume ter dood gebracht zonder dat een protest opging. Die helleveeg had haar twee schaapjes van kinderen opgegeten, na ze gevild en gerookt te hebben in de schoorsteen van haar kamer.

Marie Breysse, de houdster van een kroeg te Peyrebeilhe, stierf op het schavot gelijktijdig als haar echtgenoot en als de neger Féliche.

Men zal zich de ontzettende drama's herinneren die zich in die tragische kroeg afspeelden en waaraan de Franse feuilletonnist een grote volksroman gewijd heeft. Dit was wellicht een van de laatste vrouwelijke bandieten... vooraleer men te doen kreeg met de «vrouwelijke gangsters».

Na die tijd hadden de beulen nog maar alleen vrouwen terecht te stellen, die hun ouders, hun kinderen en meer nog, hun man vermoord hadden.

Op 15 Augustus 1856 werd het schavot te Amiens opgericht voor de halsrechting van de echtgenoten Geoffroy, die de ouders van de vrouw hadden vergiftigd. De vrouw werd het eerst terechtgesteld. Zij bleef uiterst rustig en vergenoegde zich met te zeggen:

— Doe veel groeten aan mijn man.

De weduwe Juge en de vrouw Julliard, die beiden hun vier kinderen ter dood brachten, betraden het schavot in 1857 en in 1858.

Twee jaar nadien was het de beurt aan de «Haunesser» om te Straatsburg een gewelddadige dood te sterven. Dit monster had haar twintigjarige dochter met bijlslagen afgemaakt, aan stukken gesneden en gekookt.

In 1876 werd een andere vrouw, de naam van moeder onwaardig, geguillotineerd. Zij had haar echtgenoot en haar zes kinderen vergiftigd. Zoals de meeste van de reeds vermelde vrouwen toonde zij zich uitermate lafhartig tegenover de dood. En weer protesteerde de pers heftig tegen het «afschuwelijk spektakel van wezens, half dood van schrik, die men op het schavot dragen moet».

De laatste terechtstelling van de vorige eeuw overtrof in afgrijzen al de voorgaande.

In de loop van de Zomer van 1884 nam een oude meid, de weduwe Lebon, die op haar mager loon van 50 frank 's jaars, 800 frank gespaard had, haar intrek bij haar dochter en haar schoonzoon, de echtgenoten Thomas, wonende te Luneau, bij Selles Saint Denis. De arme stakker leed geweldig aan rheumathiek, kon bijna niet meer bewegen en diende haar kinderen tot last.

Zij vonden niets beters dan de ongelukkige in het haardvuur te werpen. Toen de arme vrouw er in slaagde uit de haard te kruipen, haalden zij er een priester bij, bewerende dat zij het verlangen had uitgedrukt de laatste sacramenten te ontvangen. Na het vertrek van de geestelijke legden de onmenssen de vrouw terug op het brandend vuur, bedekten haar met stro, overgoten haar met petroleum en verbrandden ze.

Maar toen de helleveeg van dochter later op het schavot kwam, verweerde zij zich verwoed tegen Deibler en zijn knechten, kreet vervaarlijk en het duurde heel wat tijd vooraleer het mes op de hals terechtkwam en het hoofd in de mand met zemelen rolde. X2

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT.

(Vervolg)

Toen viel de diepbeproefde koopman vóór het ledikant op zijn knieën, bedekte zijn aangezicht met beide handen en begon overvloedig te wenen.

Ongelukkig was hij, ja, zeer ongelukkig, en hij bad uit het diepste van zijn hart opdat God de aanslagen van zijn verdrukkers zou verijdelen en zich ontfermen over hem, zijn ziekelijke vrouw en zijn onschuldige kinderen.

X.

GRUWELIJKE MOORD.

Terwijl Joseph Verboelen, overstelpt van droefheid, door een vurig gebed leniging in zijn smart zocht, zat Hendrik van Heverboom, de oorzaak van zijn verdriet, in diepe gedachten verzonken in de eetzaal van zijn kasteel. De kleine Maria speelde op het tapijt en rolde en bolde zeer geestig heen en weer, terwijl zij schaterde van lachen.

Hendrik, de koelbloedige moordenaar, die niet meer werk maakte van een mensenleven dan van dit van een beest, en die nooit, vóór deze, kinderen kon lijden, had, zoals wij reeds gezegd hebben, van het oogenblik dat de kleine Maria onder zijn dak was gebracht, voor het onschuldig wichtje een zekere genegenheid gevoeld, die later, verre van te verminderen, nog toenam. In zijn sombere dagen, en een moordenaar heeft er veel, kon hij uren en uren lang van in zijn zetel het kind met voldoening zien spelen, en zo kwam hij soms tot betere luim.

Nooit gedoogde hij dat de kleine door de meid bestraft werd, en als hij soms een uitstapje deed, overlaadde hij, telkens als hij wederkwam, zijn gunsteling met speelgoed en lekkernijen.

Het moest zijn dat Hendrik die dag iets bijzonders in het schild voerde, want hij sloeg geen acht op de guiterijen, die Maria uithaalde. Op zeker oogenblik nam hij de zilveren bel ter hand en belde. Trees trad binnen.

— Trees, zegde hij, zorg voor de kleine, en verwittig Karel Kwakbeen dat hij mij aanstonds komt vinden in de boekerij; ik moet hem spreken.

Zonder meer stond hij op en verliet de zaal.

Weinige oogenblikken daarna klopte Karel aan de deur van de boekerij en trad binnen.

Karel bezag zijn heer met een ondervragende blik.

— Karel, zegde hij, ik heb uw dienst nodig; ik heb deze namiddag Lucas Verboelen uitgenodigd; hij blijft avondmalen, bijgevolg zal het later zijn dan gewoonlijk, als hij zich naar huis zal begeven,

en ik wil niet dat hij daar ooit zal geraken.

— Begrepen, antwoordde Karel; gij hebt het goed van de rentenier op lijfrent gekocht, en gij wilt hem een paspoort geven naar de andere wereld?

— Juist geraden, mijn vriend, maar luister verder; ik wil dat gij, als hij het kasteel verlaat, hem vergezelt en hem onderweg vermoordt. Daarna zult gij hem zijn gouden uurwerk en zijn zilveren snuifdoos ontnemen en al het geld, dat gij in zijn zakken zult vinden. Vergeet vooral zijn neusdoek niet, die gij met een weinig bloed zult besmeuren; knoop dan al de geroofde voorwerpen in deze doek en begeef u daarmede naar het vervallen wachtershuisje. Hier zijn twee sleutels, de grootste om de huisdeur te openen en de andere om in een oude, eiken kleerkast te geraken, die zich in de voorplaats bevindt. Gij zult daarin een volledige kleding vinden van een pater Capucijn, alsook een houten doos, die valse wenkbrauwen en baarden inhoudt, gij kunt daaruit kiezen wat gij het geschiktst zult oordelen om u te vermommen, en u met de zakdoek, die de geroofde voorwerpen inhoudt, naar de stad begeven, ten huize van Joseph Verboelen, en u aldaar op de een of andere wijze aanmelden. Gij zult dan de doek met juwelen en geld ergens in het huis laten staan. Joseph is arm, en zijn oom rijk; ik heb gehoord dat hij met veel minachting van hem heeft gesproken. Het gerecht zal hem verdenken, en morgen reeds zal men hem aanhouden en bij hem een huiszoeking doen. Men zal dan de geroofde voorwerpen, die aan Lucas Verboelen hebben toebehoord, bij hem vinden, en Joseph zal een wakkere kerel zijn, zo hij aan de galg ontsnapt.

Karel bezag zijn heer, die dit alles zo koelbloedig zegde, en hij rilde over al zijn ledematen.

— Nog een moord, zegde hij; ik dacht dat de maat nu vol was en gij mij met vrede zoudt laten.

Hendrik schokschouderde spottend.

— Mij dunkt, antwoordde hij, dat Karel bang begint te worden. Is hij zijn belofte vergeten, die hij mij deed, toen ik hem het leven redde?

— Geenszins, mijnheer, maar ik heb reeds daarna, door uw toedoen, zoveel wanbedrijven gepleegd, dat ik mij dikwijls afvraag of ik niet verstandiger zou hebben gehandeld mij te laten hangen, in plaats van mij meer en meer met onschuldig bloed te bemorsen.

De booswicht dacht een weinig na over de woorden van zijn knecht; dan richtte hij het hoofd op.

— Hoor, Karel, zegde hij, dit is nu te laat; gij behoort mij met ziel en lichaam toe en, indien gij dwaas genoeg zijt om aan een ander leven te geloven, gaat mij dit niet aan. Zeg mij ronduit: zijt gij bereid mij te gehoorzamen?

— Ja, mijnheer, mijn besluit is genomen, maar laat het nu toch de laatste maal zijn, anders branden wij onze vleugels.

Karel Kwakbeen verliet de boekerij, om het plegen van het nieuw schelmstuk te overwegen en alles in gereedheid te brengen.

(Wordt vervolgd).